

R.I.P. DR. GERŐ GYULA

Hívó lélekkel és feltámadás reményében tudatjuk, hogy **dr. Gerő Gyula** könyvtáros, a **Gerő Éva és Gerő Katalin Alap** alapítványtevője, több szakmai folyóirat és a **Magyar könyvtártörténeti kronológia** szerkesztője, Szabó Ervin-emlékéremmel és Széchényi Ferenc-díjjal kitüntetett kiváló művelődéstörténeti szakember, a magyar könyvtárügy évtizedeken át meghatározó személyisége életének 98. évében, 2022. április 13-án elhunyt.

Búcsúztatója 2022. május 24-én volt a Farkasréti temetőben, búcsúbeszédet mondott **Várszegi Asztrik** emeritus pannonhalmi főapát és **Rózsa Dávid**, az OSZK főigazgatója.

Őrizzük emlékét, imádkozzunk érte, ajánljuk őt Isten irgalmába és kegyelmébe! Szép, hosszú, tevékeny és termékeny életet adott neki az Úr, akit kérünk, ölelje őt magához!

Requiescat in pace!

Gerő Gyula 1925. február 13-án született Somogyzil községben, ahol édesapja, **Gerő Jenő Mihály** körjegyző volt. A középiskolai tanulmányait a veszprémi piaristáknál és a kaposvári állami gimnáziumban végezte; Kaposváron érettségizett 1943-ban.

1948-ban állam- és jogtudományi diplomát szerzett Pécsen, summa cum laude minősítéssel.

1946–1949-ig a budapesti egyetemen művészettörténetet és történelmet is hallgatott.

1949 őszétől kezdte a könyvtárosi munkáját a kaposvári körzeti könyvtárban, társadalmi munkában. 1950–1951-ben szerezte meg könyvtárosi képzettségét. 1950. áprilistól decemberig a kaposvári prézens olvasóterem tiszteletdíjas könyvtárosa volt.

1950. december 11-én nevezték ki a Bajai Városi Könyvtár vezetőjének. 1952-ben onnan hozta fel Budapestre **Sallai István** a Népkönyvtári Központba, majd néhány hónap múlva magával vitte a vezetésével megalakított módszertani kabinetbe, az OSZK KMK elődjébe.

1954-től a közművelődési könyvtárak munkáját segítő alapvető módszertani kiadványok elkészítésében szerzőként, illetve társszerzőként működött közre, és a Könyvtáros folyóirat olvasószerkesztője lett. 1976 és 1985 között a lap főszerkesztője volt.

1975. decembertől 1976. szeptemberig a Könyvtártudományi és Módszertani Központ (KMK) osztály nélküli osztályvezetőjeként és szakfelügyelőként is tevékenykedett.

1962-től 1975-ig a Művelődésügyi Minisztériumban, majd Kulturális Minisztériumban is dolgozott, másodállásban.

1986 áprilisától, már nyugdíjasként ismét a KMK munkatársa lett.

1989-től 1996-ig szerkesztette a [Könyvtári Levelező/lap-ot](#). A szerkesztői munka mellett kezdte el – kiterjedt levelezéssel, sok kutatással – a [Ki kicsoda a hazai könyvtárosságban](#) és a 4 kötetesre tervezett [Magyar könyvtártörténeti kronológia](#) összeállítását, amelynek érdemei a magyar kultúrtörténetben, a könyvtáros szakma történetében kimagaslóak. A [Kronológia 4.](#) kötetének előszavát így fejezte be: „Ami erőmből telt, megtettem, bevégeztem, mit elképzeltem.” De ezután is rendületlenül dolgozott. Elkészítette a [Kronológia 5.](#) kötetét, kiegészítette a kitüntetett könyvtárosok névsorát. ([A Magyar könyvtártörténeti kronológia. 5. kötete, Pótlások 1996–2010., Kitüntetések 1954–2012.](#))

Naplófeljegyzései nyomán írta meg a 2003-ban megjelent [Könyvtár a megyeházán](#) című visszaemlékezését a települési könyvtári szolgáltatások megindulásának hőskoráról. Számtalan közösségi tevékenysége mellett 2015-ben – [Éva](#) lánya emlékére, a Pannonhalmi Főapátsággal együttműködve – saját tőkéből létrehozta a [Gerő Éva Alapot](#), amely elsősorban az egyházi könyvtárak állagmegóvási tevékenységét van hivatva támogatni.

[Dr. Gerő Gyula Sándor](#) hosszú és eredményes élete során több kitüntetést, elismerést kapott: 1980-ban Szabó Ervin-emlékéremmel, 2005-ben Széchenyi Ferenc-díjjal tüntették ki. A szakmai közélet is elismerte munkásságát: a Magyar Könyvtárosok Egyesülete 1989-ben az MKE Emlékérmét, 2015-ben az Egyesületi Munkáért Emlékérem jubileumi kitüntetést adományozta számára, az egyesület Társadalomtudományi Szekciója pedig 2019-ben tiszteletbeli tagjává választotta. 2020-ban, könyvtárosi munkásságának 70. évfordulóján elnyerte a Füzéki István Emlékérmét is. ►